

ALLES WAT GOD VERBODEN HEEFT

*AUTOBIOGRAFIE
VAN EEN
GEWONE
SM-MEESTERES*

MAYA

1

Was ik in *shock*? Ik weet het niet meer. Iemand tikt op je schouder, je draait je om en je staat tegenover Heinrich Himmler. Zo voelde het heel kort toen Gerard vroeg of ik een nazi wilde zijn en net doen alsof hij een Joods meisje was. Ze was ontsnapt uit een concentratiekamp en we hadden haar net weer te pakken in het bos waar ze heen was gevlucht. Achteraf nuchter beschouwd had ik hem dus een nekschot moeten geven, want echte nazi's kenden geen scrupules om een vonnis te vellen en nog minder om het uit te voeren. Ze hadden geen aanleiding nodig, maar als ze er een hadden, kon je dat rustig aan ze overlaten.

Ik had geen pistool en hoewel Gerard op eigen verzoek uit zijn lijden verlossen als misdaad niet vergelijkbaar is met Duitse oorlogsmisdaden, zou ik dat nooit hebben gedaan. Ik ben tegen het gebruik van geweld om wat voor reden dan ook. Dat klinkt misschien gek als een sm-meesteres dat zegt, maar zo liggen de zaken. Sodomasochisme is alleen mogelijk als (tenminste) één van de betrokkenen de controle houdt over wat er gebeurt, zich niet laat meeslepen door gevoelens van haat, wraak of andere destructieve emoties. Mijn handelen is altijd gedoseerd en mijn werk heeft dus niets te maken met mijn lusten of behoeften. Daarom word ik ervoor betaald. Koel redenerend zal ik dus waarschijnlijk niet in shock zijn geweest toen Gerard zijn verzoek deed. Himmler zal ik er ook wel later bij hebben verzonnen toen ik erover terugdacht en probeerde te achterhalen wat me bezielde om hem in dit bizarre rollenspel te volgen. Het is lastig herinneringen op te roepen aan situaties waarin je standaard alle gevoel en mededogen uitschakelt – het kan bijna niet als het gevoel van het moment ontbreekt. Nee, ik heb geen Swastika op mijn mouw gespeld; dat soort attributen ontbreekt in mijn

studio. Ik had wel laarzen aan, dat herinner ik me want die mocht hij schoonlikken. En ik zal hem er zeker een flinke schop mee hebben verkocht en een gebruikelijke aframmeling gegeven. Het was gewoon één van de vele rollenspelletjes die hij bedacht om zichzelf op te winden. Ik moest hem als reuzin op proberen te eten terwijl hij Hans was, die Grietje was kwijtgeraakt. Of ik was de conciërge van een school die hem als leerling betrapte terwijl hij masturbeerde in de fietsenstalling, waarna ik hem uiteraard zwaar strafte. Voor mij is het simpel telkens in een andere rol in te leven, ik was een fles wijn waar hij steeds een ander etiket op plakte. Als psychologe mocht ik me uitleven op mijn patiënt Gerard. Waar hij het vandaan haalde dat mensen in die situaties spontaan overgaan tot martelen, ik heb geen idee.

Natuurlijk verwonder ik me erover hoe hij in hemelsnaam opgewonden kan raken van die vaak kinderachtige of in het geval van het Jodinetje walgelijke spelletjes. Mij moet dat wel fascineren, anders houd ik het geen dag langer uit in dit vak. En het is fascinerend om te zien hoe mannen die in het dagelijks leven onberispelijk rondwandelen in hun gerespecteerde banen en functies, bij mij smeken om te worden gepijnigd en vooral vernederd. Die vernedering komt bij vrijwel al m'n klanten (maar niet bij allemaal) terug. Dat is zeker inherent aan een verantwoordelijke functie in de maatschappij, al spreek ik natuurlijk nooit iemand die een dergelijke positie bekleedt en niet die specifieke behoefte heeft of die zichzelf niet toegeeft te verlangen naar een moment van fysieke of psychische vernedering. Die kennen mij niet en ik ken hen niet.

Was Gerard dus één van de velen? In zekere zin wel, al is de nazi-variant verder bij mij onbekend. Je ziet nog dagelijks in het nieuws onderwerpen die met Hitler, de Tweede Wereldoorlog of de Holocaust te maken hebben, maar ik kan me geen enkele associatie met die onderwerpen herinneren bij één van mijn andere klanten. Als je erover

nadenkt, ligt het wel voor de hand om iets van de nazi's te lenen. Veel extremer zal niet lukken, zelfs niet in de ziekste fantasie.

De nazi's hebben – waarschijnlijk onbedoeld – de mensheid een schijn van goedheid gegeven. Sinds 1945 haast iedereen zich van die lui te distantiëren en nu leven we in een betere wereld waarin iedereen het beste voorheeft met iedereen. Bullshit natuurlijk, zelfs op het moment dat ik dit schrijf – in 2016 – accepteer jij dat kinderen uit jouw naam worden gebombardeerd. Ik zeg het maar even, voordat je je oordeel vormt over al die foute mannen die bij mij over de vloer komen.

'Fout' is niet de juiste omschrijving van mijn klanten, maar ze gedragen zich wel een tikkeltje absurd. Niet alleen vanwege het contrast tussen hun dagelijkse verantwoordelijkheden en de vernederingen in mijn studio. Het is ook het contrast met de rest van hun leven. Mannen die hun hele leven al hetero zijn, netjes getrouwd met kinderen, aarzelen niet het met een andere man te doen als ik erbij ben, om maar eens een voorbeeld te noemen. We verwijderen hier het dunne laagje beschaving waardoor we steeds voor de gek worden gehouden, en ik zie de – meestal letterlijk – naakte mens voor me. Dàt is fascinerend hoor. Het is niet aan mij om te oordelen over die mannen. Ik zal het anderen nooit kwalijk nemen als ze dat wel doen, maar ik moet er niet aan denken wat er zou gebeuren met de mensen over wie deze mannen macht hebben, als de mannen niet bij mij zouden komen om hun dagelijks angstvallig verborgen gehouden lusten bot te vieren.

2

Gerard met z'n fantasie over het Jodinnetje blijft wel een beetje rondzingen in mijn hoofd. Natuurlijk, hij heeft betaald voor het rollenspel, kreeg een flinke afstraffing, maar het heeft me verder niet bewogen om hem extra pijn te doen (wat hij trouwens waarschijnlijk alleen maar lekker had gevonden). Was dat gevoelloosheid van me of gewoon professioneel?

Zeker niet dat eerste. Toen ik als schoolmeisje hoorde over de concentratiekampen, medische experimenten uitgevoerd op uitgehongerde mensen en de dodenmarsen aan het eind van de oorlog, was ik verbijsterd en het hield me lange tijd bezig. Ik worstelde met de vraag hoe een heel volk een groep ordinaire misdadigers van het meest minderwaardige soort als hun leiders kan accepteren. Ik zal niet de enige zijn die zich dat afvroeg, maar ik worstelde daar als kind mee en misschien heeft het me wel gevormd – wie zal het zeggen. Mijn conclusie was dat mensen vaak het gedrag van andere mensen volgen, zonder zelf daarbij na te denken. Later bedacht ik dat dit te maken had met de oerdrang van mensen om bij een groep te willen horen. Daar offeren ze alles voor op, ook hun eer, hun zelfstandigheid en uiteindelijk zelfs hun vrijheid. Ik snapte daar niets van. Ik liet niemand mij vertellen welke kant ik op moest, wat ik kon zeggen en ik liet zeker mijn vrijheid niet afnemen. Niet toen ik acht was, niet toen ik twaalf was en ook niet toen ik zestien was en er zelf voor koos om de prostitutie in te gaan.

3

Laat ik duidelijk zijn: je droomt er als klein meisje niet van om later hoer te worden. Mijn fantasie was soms bizar maar de verhalen die in mijn hoofd opkwamen, hadden niets te maken met het bevredigen van mannen. Als klein meisje had ik een vriendje die homo was. Dat zie je niet direct als klein meisje, ik heb dat pas veel later beseft. Maar zelfs al ben je niet op een leeftijd dat je mensen in dat soort vakjes indeelt, een meisje voelt een andere sensatie als de jongen homo is. Ik begrijp niet wat mensen daar voor probleem mee hebben. Het zou ook wel gek zijn als ik – *of all people* – iemand zou veroordelen om zijn seksuele voorkeur. Alle mensen samen hebben een breed spectrum aan kleurrijke voorkeuren en ik geniet er op mijn eigen manier van als ik constateer dat er weer een subtiel kleuraccent is toegevoegd aan deze regenboog. Ja, ook omdat ik daar mijn geld mee verdien.

Mijn homovriendje Jordy kocht snoep voor mij. Ik was degene die in de boom klom, niet hij. Ik sprong ook het hoogste vanaf onze houten toren. Er waren meer jongetjes in mijn leven. Roy was een heel grote jongen. Soms gingen we de kleinere Dennis halen, zijn buurjongen. Als die erbij was, werden de mannetjes agressief. Alleen als ze er allebei waren. Roy was enig kind en verwend, kreeg tot vijf gulden per dag voor snoep. Mijn zusje en ik kregen daar ook van. Roy ging met me trouwen en we zouden zes kinderen adopteren. Seks was immers vies.

Toen ik niet meer met Roy omging, ben ik snoep gaan pikken. Ik stopte met Roy toen hij te agressief werd. Die afkeer van geweld heeft er bij mij altijd ingezeten. Anders dan Roy zat Jordy bij mij op de katholieke school. Mijn ouders waren niet katholiek, maar zaten beiden in het onderwijs en hadden besloten dat de katholieke school het beste voor

mij en mijn zusje was.

Jordy zat op turnen en ballet. Hij was een jaar ouder dan ik maar omdat ik een klas had overgeslagen, zat hij bij mij in de klas. Hij is later met een man samen gaan wonen.

Hoe bizar waren mijn fantasieën? Laten we het op sprookjesachtig houden – dat is zo fijn typisch meisjes eigen. Ik schreef ze op vanaf mijn vijfde. Ik tekende erbij en toen ik eenmaal kon schrijven, bleef ik schrijven. Een paar jaar later typte mijn moeder mijn verhaaltjes uit, ik mocht er kopieën van laten maken en met mijn verhalenbundeltjes langs de deuren gaan. Ik leefde me daarop uit. De leraren vonden me erg: ze konden me niet zo goed volgen als ik verhaaltjes vertelde. Lezen en schrijven deed ik dus zo aardig dat ik een klas over mocht slaan op wat toen nog de Lagere School heette.

Wel leuk was dat mijn moeder die eerste verhaaltjes uittypte voor me. Ik was haar oudste dochter maar erg populair ben ik bij haar nooit geweest. Ik was voor haar niet leuk en zij was voor mij niet leuk. Ze vond me moeilijk. Ik ben een vurig iemand, en dat kon ze niet hebben, alsof ik een soort van bedreiging voor haar geroemde intelligentie vormde. Uiteraard besef je dat niet als kind, het voelt gewoon niet prettig maar een kind aanvaardt alles wat hem overkomt, niet in staat om iets aan de werkelijkheid te veranderen of om het aan iets anders te toetsen, te putten uit een rijke voorraad aan ervaringen.

Mijn moeder en in haar kielzog mijn volgzame vader streefden naar een zo gezond mogelijk leven. Dus: geen snoep. Geen wonder dat ik vanaf mijn tiende het zonder te betalen uit supermarkten meenam. Tja, wat moet je, als je het thuis niet krijgt en ook geen geld hebt om het te kopen? Jaja, ik weet ook wel dat er geen goede redenen zijn voor diefstal, maar voor een tienjarige die ingeklemd zit tussen de verleidingen en haar ouders, is dat meer dan genoeg.

4

In Nederland weten de meeste mensen wel wat SM betekent, maar in het vak zelf spreken we van BDSM. Dat is kort voor het Engelse *Bondage and Discipline, Dominance and Submission* en *Sadism and Masochism* (eigenlijk dus BDDSSM). Kortom: een rollenspel om de macht, een mooie kopie van het spel waarin we allemaal elke dag ons rolletje zo goed mogelijk spelen. Want laten we eerlijk zijn: we zijn allemaal mensen met precies dezelfde genenpool waar de bouwstenen voor ons lijf van afkomstig zijn. We hebben allemaal dezelfde behoeften en afrea-geermechanismen. Denk niet dat je meer bent dan iemand die bij mij komt om de last van zijn dagelijkse bestaan te compenseren, zodat hij de volgende dag die last weer op zijn schouders kan nemen.

Neem nou David, een keurige Engelse zakenman met een voorkeur voor leer. Engelsen hebben een voorkeur voor leer of rubber. Voor sommige ingrediënten graaien mensen uit een bepaald land allemaal in dezelfde hoek van de genenpool, dat zou met hun afstamming samen kunnen hangen. Ik heb het niet zo op rechten die mensen krijgen op basis van hun afstamming (maar zelfs ik kan niet ontkennen dat die afkeer op zijn beurt wel geërfd zal zijn). Hoe kun je volhouden dat mensen gelijk worden behandeld als je vervolgens iemand een kroon opzet omdat z'n betbetovergrootvader van z'n moeders kant toevallig domineerde over de plaatselijke landadel?

Enfin, David is typisch een voorbeeld van de man die de stress van alle dag af en toe kwijt moet, omdat hij anders zijn lol in het leven kwijtraakt. David belde me op een goede dag op met de vraag of ik ook klassieke rollenspelen deed. Ik was zeker niet de eerste sm-meesteres die hij sprak. Zowel in Engeland, Duitsland als in Nederland had hij al tal van mijn collega's bezocht en hij wist me bij de eerste ontmoeting in

directe bewoordingen duidelijk te maken wat hij wilde en hoe. Vaak zie je bij een eerste ontmoeting wel wat nervositeit bij de heren, onrustig omdat ze niet weten wat hen te wachten staat. David was in dat opzicht anders. Ik vond het niet onaangenaam deze gedistingeerde heer van halverwege de zestig te ontvangen. Zijn gezicht vol sproeten met de permanent rode, wat bolle wangen keek me bijna blij aan. Hij gaat zoals het een Brit betaamt, gekleed in overhemd met gilet (de bolhoed ontbreekt) en helaas draagt hij daaronder een nogal saaie jaren zeventig-broek. Hij ruikt een beetje naar dure zeep. BDSM is voor hem juist aantrekkelijk omdat hij het voor zijn vrouw verborgen weet te houden. Daardoor krijgt het iets stiekems. Zijn werk is voor mij een mysterie. Ik vraag er niet naar en hij heeft kennelijk weinig behoefte om erover te praten. Hij praat wel, heel veel zelfs: over de televisieseries die hij volgt, zijn springer spaniel retrievers en de uitjes die hij tussen het werk door maakt als hij in Nederland is.

In beginsel heb ik altijd een zakelijke band met m'n klanten. Emotioneel doet het me niet veel. Sommigen vind ik aardiger dan anderen. Enkelen mogen een kopje koffie komen drinken. Dat is zo gegroeid. Bij niemand schep ik verwachtingen dat ze iets met mij kunnen krijgen. Ze mogen m'n hondje aaien. Dat doet David als overtuigd hondenliefhebber na afloop van de sessie. David is een man die geniet van het leven. Als kind heeft hij op een kostschool gezeten en dat weerspiegelt mooi in wat hij omschrijft als 'het klassieke rollenspel', waarin ik de rol van schooljuffrouw aanneem en hij een 10-jarig jongetje dat straf krijgt. Of hij daar als 10-jarige ook al opgewonden van raakte weet ik niet, maar dat doet er niet meer toe. Het verleden staat vast en je moet ermee *dealsen*, of je het nu leuk vindt of niet. David heeft daar geen moeite mee. Erg realistisch is het rollenspel natuurlijk niet, want de schooljuffrouw op de Britse kostschool heeft waarschijnlijk zelden een strak leren jurkje aan als ze de leerlingen op de blote billen ranselt met een rietje of

bamboestok.

David kickt op de geur van het leer. Als ik de deur voor hem open doe, blijf ik altijd onzichtbaar achter de deur staan tot hij binnen is. Dat is mijn gewoonte bij alle klanten, want ik vind het niet nodig dat voorbijgangers zien hoe ik gekleed ben. Eenmaal binnen zie ik aan zijn gezicht dat het hem bevalt wat hij ziet (en ruikt). We geven elkaar vriendelijk – op z'n Hollands – drie zoenen en David krijgt zijn bruisende bronwatertje. We kletsen wat, hij frist zich op en vervolgens moet hij op z'n knieën voor me zitten, waarop hij mijn laarzen schoonlikt en de naaldhakken in zijn mond neemt. Tien minuten later telt hij hardop de slagen van mijn bamboestokje op zijn billen. Hoe langzamer hij telt, hoe harder ik sla. Dat is een praktisch gevolg van dat je meer tijd hebt om uit te halen. Een paar striemen is niet zo erg. Hij blijft lang genoeg in Nederland om dat weer te laten helen, en hij geniet zo toch nog een paar dagen langer van die ene sessie. Ik probeer altijd een mooi symmetrisch figuur te creëren. Een wat vluchtig kunstwerkje, maar zo krijgt het nog iets artistieks. Je moet er wat van maken. David heeft altijd veel te vertellen maar ik moet zoeken naar woorden als die Engelsman bij me is. Niet omdat het Engels is maar je wilt toch ook iets zinnigs zeggen, voor zover de gelegenheid en de machtsverhouding daar enige aanleiding toe geven uiteraard. Gedurende de hele sessie zijn we *master and servant*, daar mag geen enkele twijfel over bestaan. Soms verlies je de concentratie en dan ineens besef je dat je staat te bedenken wat je nog moet halen in de supermarkt. Nou ja, daar merkt m'n klant natuurlijk niets van, al ben ik dan wat minder spraakzaam. Hij voelt wel wie er de baas is. Af en toe wissel ik van hand. Ik ben linkshandig, maar slaan kan ik met beide handen even hard.

